

LBRIS

We know
books

KATE DICAMILLO este îndrăgita autoare a multor cărți pentru copii, dintre care două au câștigat Medalia Newbery: *Povestea lui Despereaux* și *Flora și Ulise: Aventurile iluminate*. A crescut în Florida și, după ce a trecut de douăzeci de ani, s-a mutat în Minnesota, unde dorul de casă și o iarnă grea au împins-o să scrie prima carte care i s-a publicat, *Because of Winn-Dixie*. Cartea a fost distinsă cu Newbery Honor, iar autoarea a continuat să scrie multe alte romane premiate, printre care *Tigrul din pădure*, *Miraculoasa călătorie a lui Edward Tulane*, *Elefantul magicianului*, *Raymie Nightingale*, *Louisiana se întoarce acasă*, *Beatryce și profeția*.

KATE DICAMILLO

Tigrul din pădure

Traducere din engleză
de Ioana Vilcu

arthur

CAPITOLUL

1

În dimineața aceea, după ce a descoperit tigru, Rob s-a așezat sub sigla de la Motelul Steaua din Kentucky și a așteptat autobuzul școlii ca și cum ar fi fost o zi ca oricare alta. Sigla motelului era alcătuită dintr-o stea luminată de un neon galben care urca și cobora peste forma statului Kentucky luminată de un neon albastru. Lui Rob îi plăcea sigla; avea impresia vagă, dar stăruitoare că o să-i poarte noroc.

Știa prea bine că avusese noroc când găsisse tigru. Era în pădurea din spatele Motelului Steaua din Kentucky, în adâncul pădurii mai degrabă. Nu căuta ceva anume, doar se plimba și spera că poate o să se piardă sau o să-l mănânce un urs și n-o să mai meargă niciodată la școală. Atunci a văzut vechea benzinărie Beauchamp. Clădirea avea

geamurile și ușile astupate cu scânduri și de-abia se mai ținea în picioare; lângă ea era o cușcă, iar în cușcă, incredibil, era un tigru – un tigru în carne și oase, mare de tot, care se plimba dintr-o parte într-alta fără oprire. Era portocaliu și auriu și strălucea atât de tare, parcă era însuși soarele – furios și închis într-o cușcă.

Era dimineața devreme și părea că o să plouă; aproape două săptămâni plouase în fiecare zi. Cerul era cenușiu, aerul era încărcat și nici urmă de vânt. Ceața îmbrățișa pământul. Lui Rob i s-a părut că tigrul e un soi de truc magic care se ridică din ceață. A fost atât de uluit de descoperirea făcută, atât de surprins, încât a rămas locului cu ochii cășcați. Doar pentru o clipă – i-a fost teamă să se uite mai mult la tigrul, i-a fost teamă că tigrul ar putea să dispară. L-a privit și apoi s-a întors și a fugit înapoi în pădure, spre Steaua din Kentucky. Pe drumul spre casă, în vreme ce mintea lui puneă la îndoială ce văzuse, bătăile inimii îi confirmau adevărul: *Ti-gru. Ti-gru. Ti-gru.*

La asta se gândea Rob în timp ce stătea sub sigla motelului și aștepta autobuzul. La tigrul. Nu se gândea la iritația de pe picioare, la bășicile roșii care-l mâncau și care îi șerpuiau în jos până pe laba

picioarului. Tatăl său îi zicea că nu l-ar mânca așa tare dacă nu s-ar mai gândi la ele.

Și nu se gândea la mama lui. Nu se mai gândise la ea din dimineața înmormântării, din dimineața în care nu s-a putut opri din plânsul acela amarnic, cu sughituri, din cauza căroră l-au durut pieptul și burta. Tatăl lui, care stătea lângă el, l-a privit și a început și el să plângă.

Amândoi erau îmbrăcați în costum în acea zi. Sacoul tatălui era prea mic. Când l-a plesnit pe Rob ca să nu mai plângă, i-a pocnit o cusătură de la subraț și s-a ales cu o gaură în sacou.

— N-ai de ce să plângi, i-a zis tatăl după aceea. N-o scoli din morți dacă plângi după ea.

Trecuseră șase luni din acea zi, șase luni de când el și tatăl lui se mutaseră din Jacksonville în Lister, iar Rob nu mai plânsese deloc de-atunci.

Ultimul lucru la care nu se gândea în acea dimineață era drumul cu autobuzul școlii. Mai exact, nu se gândea la Norton și Billy Threemonger așteptându-l ca niște câini de pază înlănțuiți și infometați, nerăbdători să atace.

Rob avea o metodă a lui de a nu se gândi la lucruri. Își imagina că e o valiză prea plină, ca aceea pe care o avusese când plecaseră din Jacksonville,

după înmormântare. Își băga toate sentimentele în valiză; le îndesa acolo și se așeza pe valiză ca s-o încuie bine. Așa nu se gândea el la lucruri. Uneori era greu să păstreze valiza închisă. Dar acum avea ceva de așezat deasupra ei. Avea tigrul.

Așa că, în timp ce aștepta autobuzul sub sigla Stelei din Kentucky și primii stropi de ploaie cădeau din cerul apăsător, Rob își imagina tigrul pe valiza lui, clipind cu ochii aceia aurii, mândru și de neclintit, indiferent la toate acele ne-gânduri care se opinteau să iasă.

CAPITOLUL

2

— Ce-avem noi aici? a zis Norton Threemonger imediat ce Rob a urcat în autobuzul școlii. Dacă nu e chiar Steaua din Kentucky. Cum e să fii un star?

Norton stătea în mijlocul culoarului, blocându-i drumul.

Rob a ridicat din umeri.

— Ia te uită, nu știe.

Norton a strigat către frate-său:

— Hei, Billy, cică nu știe cum e să fii un star.

Rob s-a strecurat pe lângă Norton. S-a dus în spatele autobuzului și s-a așezat pe ultimul scaun.

— Hei, știi ce? a zis Billy Threemonger. Aici nu ești în Kentucky. Aici e Florida.

S-a dus după Rob și s-a așezat lângă el. Și-a apropiat fața atât de mult de el, că Rob i-a simțit respirația. Și mirosea urât. A ceva metalic și putred.